

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΚΤΟΝ ΑΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΕΚΡΗ είναι; Είναι νεκρή, Μπαλαοό;
 — Κοιμάται! Μή την ξυπνάτε!
 — Είναι νεκρή, Μπαλαοό; Πές μου!..
 — Κοιμάται δὲν είναι ἀνάγκη νὰ
 τὴν ξυπνήσουμε!

Καὶ προχωρώντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν
 ἀτυχο πατέρα, ὁ Μπαλαοό, ἔκαμε ἕνα
 μεγάλο γῆρο ἀνάμεσα σὸ δάσος, καὶ
 πότε-πότε γύριζε νὰ δῆ ἂν ὁ κύριός του
 τὸν ἀκολουθεῖ.

“Ὅλα σώπαιναν σὸ πέρασμά τους. Καὶ τὰ πουλάκια ἀκόμη
 δὲν τολμοῦσαν νὰ χαιρετίσουν τὸ φῶς μ' ἕνα μικρὸ τιτίβισμα, τὰ
 φύλλα δὲν ἐσάλυναν στήν προκίνη ἀερά...”

“Ἔφτασαν ἔτσι, ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴ νεκρικὴ οἰκίῃ, ὡς σὴν με-
 γάλῃ σπηλὴ τοῦ Πιεργέ...”

“Ὁ Μπαλαοό ἔδειξε στὸν Κοριολιὸς τὰ πρῶτα κλο-
 διὰ καὶ τὸν ὠδήγησε μὲ τὴν τρόπο νὰ τὰ φτάσῃ.”

“Ἀμέσως ὁ Κοριολιὸς πιάστηκε σὸ δέντρο ὑπα-
 κούοντας; σὸ Μπαλαοό, ὅπως σὸ ἄλλους καιρούς αὐ-
 τὸς τὸν εἶχε ὑπακούσει.”

Τὸ δέντρο ἦταν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἕνα ἀδιαιρέ-
 στο δάσος. Μὰς εἶπε γνωστὸ ὅτι ὁ Μπαλαοό ἔμεινε
 ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού τὸ σπῆτι τοῦ γέγονο κυρίου
 του τοῦ φαινόταν σὰ φυλακὴ. Στὴ φωνὴ ἐκείνη,
 ἀπάνω σ' ἕνα κρεββάτι ὄλο ἀπὸ ξερὰ φύλλα, σκε-
 πασμένο τώρα μὲ μαλακὰ δέρματα, ὁ ἀτυχὸς πατέρας
 ἦδρε τὴν κόρη του, χαμηρὴ σάν πτώμα, ἀλλὰ ζων-
 τανή.

Στὸ θόρυβο πού ἔκαμε ὁ Κοριολιὸς μπαίνοντας,
 ἐκείνη ἀνοίξε τὰ μάτια κ' ἐμουρμούρισε:

— Μπαμπά!...

Ἐανοβλεπόντας ζωντανὴ ἐκείνη πού νόμιζε πε-
 θανμένη μὲ τὸν ἀγριο τρόπο, ὁ Κοριολιὸς δὲν εὖ-
 ρισε λόγια νὰ φανερώσῃ τὴ χαρὰ του.

Γονατίζοντας στὰ ξερὰ φύλλα, ἀσπασμένος τὸ λα-
 τρευτὸ ἐκείνο κεφάλι, τὸ ἔσφιξε ἀπάνω στήν καρ-
 διὰ του καὶ εἶπε σιγὰ-σιγὰ:

Συγχώρησέ τον, Μαγδαληνή! Συγχώρησέ τον!...

— Νὰ τὸν συγχωρήσω; Γιά ποῖο πράγμα, μπα-
 μπά;... Ὁ Μπαλαοό δὲ σοῦ εἶπε ἀκόμη τίποτα;...
 Φίλησέ τον! Αὐτὸς μὲ ἔσπασε!

“Ὁ Κοριολιὸς γύρισε καὶ κοίταξε τὸ Μπαλαοό, ὁ
 ὁποῖος σὸ κατώφλι τῆς ἀγρικτικῆς ἐκείνης καλύβας,
 εἶχε γυρίσῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ δῆ νὰ κλαίῃ ὁ ἀγα-
 πημένος του κύριος.”

— Πῶς;! Ὁ Μπαλαοό σὲ ἔσπασε; !..

Τόση ἡ Μαγδαληνὴ, ἀγκαλιζόντας τὸν πατέρα
 τῆς, τοῦ διηγῆθηκε τὴν τρομερὴ τῆς ἱστορία...

Αὐτὸς πού τὴν ἔκλεψε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ξε-
 νοδοχείου σὸ Μουλὲν, ἦταν ὁ Ἥλιος, ὁ ἀλμυρῖνος.

“Ὁ γιὸς τῆς Μπάρμπ Βωπρὲν ἤξερε τὰ τοῦ γά-
 μου ἐκείνης πού δὲν εἶχε παύσῃ νὰ ἀγαπᾷ. Παρα-
 κολουθοῦσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιοῦ τῶν
 συζύγων ὡ; τὸ Κλερμόν-Φερράτ. Κι' ἡ ἀπόφασή του
 ἦταν νὰ στήσῃ καρτερί σὸ νεὸ ἀνδρόγυνο, καὶ ν'
 ἀρπάξῃ τὴν Μαγδαληνή.”

“Ἄν ὁ Οὐμπέρ καὶ ὁ Σμερῶν ζοῦσαν μόνο γιὰ
 νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνονταν, ἡ καρδιά τοῦ Ἥλια ἔκα-
 γε ἀγρία στήν ἀναμνητὴ τῆς γλυκειᾶς κόρης πού
 συναντοῦσε συχνὰ μὲς στὸν κῆπο τοῦ γερο-Κοριολιῦ.
 Καὶ ἡ εἰκόνα τῆς ἦταν ὄλη του ἡ ζωή. Τὴν ἀγα-
 ποῦσε!...”

Τριγυρνώντας στὰ περίχωρα τοῦ Σαιν-Μαρτέν ὁ Ἥλιος ἔφτα-
 σε σὸ Μουλὲν. Ἐκεῖ εἶδεν τὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὴν Πατριμιο, τοὺς
 ἀκολουθεῖτε ὡς τὸ ξενόχρητο καὶ παραμονεύει ὡς τὴ στιγμή πού
 εἶδε ν' ἀνοίγεται ἕνα παραθύρο σὸ ἰσόγειο καὶ νὰ πορονοιάζεται
 μετ' ἡ Μαγδαληνῆ. Δὲν χρειαζόταν περισσότερο, γιὰ τὸ τοῦ γε-
 νητοῦ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀπαγωγῆς καὶ σὸ δέκα λεπτὰ ἡ γεινόνου
 ἦταν σὴν ἀγκυλιὰ τοῦ ληστοῦ, φικρῆμεν ἔτσι πού νὰ μὴ μποροῦ
 νὰ φωνάξῃ.

“Ὁ Ἥλιος παρουσιάστηκε στυὸς ἀδελφούς του, εἶπε:

— Νὰ, αὐτὴ πού θὰ γίνῃ γυναίκα μου, ἡ γυναίκα τοῦ Ἥλια
 Βωπρὲν!..

“Ὁ Οὐμπέρ καὶ ὁ Σμερῶν δὲν εἶπαν τίποτα, μὰ ἡ Μαγδαληνὴ,
 ἀπὸ τὸ φανερωμένο τὸς βλέμμα, καταλαβε ὅτι οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ θὰ
 χτυποῦσαν σὸ λίγο καὶ ὅτι αὐτὴ θὰ ἔμεινε ὡ; λάφυρο σὸ νιση-
 τῆ καὶ τότε μὲς σὴν οἰκίῃ τῶ δάσους ἔβγαλε μιά φωνή:

— Μπαλαοό!... Μπαλαοό!..

Καὶ σὸ λίγα δευτερόλεπτα ὁ Μπαλαοό παρουσιάστηκε.

Καὶ τότε ὄχιος μετὰς τους μὰ πάλῃ γιγάντων, μὰ πάλῃ μυ-
 θολογικῆ. Ἄλλα ἡ φύσις εἶχε προικίσει τὸν ἀνθρωποκίθημο μὲ
 μὲ σαρὰ πού δὲν τὴ διαπερνόσθε τὸ ρολεβὶ τῶν σφαιρῶν. Καὶ
 ἡ θρησασία τῶν τριῶν ἀδελφῶν δὲν ἔφτανε γιὰ νὰ καταπνίξῃ τὸν
 ἐξαγριωμένο Μπαλαοό, ὁ ὁποῖος ξερορίζεσεν ἕνα δέντρο κ' ἄρχισε
 νὰ γυρνᾷ μ' αὐτὸ τοὺς τρεῖς ἀδελφούς! Πολιμοῦσε γιὰ τὴ Μαγ-

δαληνή. Καὶ πρὸς χάριν τῆς ἰσκόπασε τὰ τρία τέρατα τοῦ δάσους.
 “Ἡ δυστυχομένη νέα ἀπὸ τὴ συγκίνησή τῆς ἔλιποθύμισε καὶ ὁ
 Μπαλαοό μὲ χίλιες προφυλάξεις τὴν ἔβρισε στὴ σπηλὴ τοῦ Πιεργέ...”

“Ἡ Μαγδαληνὴ τέλειωσε ἔτσι τὴν ἀφήγησή τῆς:

— Δὲν ἔκαναμ καλὰ νὰ μὴ μεταχειριστοῦμε τὸ Μπαλαοό σάν
 ἀνθρωπο. “Ὅταν μ' ἔσπασε πιά μου εἶπε: “Ἦθελα νὰ σὲ ξαισιδῶ,
 Μαγδαληνή, πρὶν σῦγγρ μὲ τὸν ἄντρα σου...”

Αὐτὰ μου εἶπε ὁ Μπαλαοό. Δὲν εἰν' ἀλήθεια, Μπαλαοό;

“Ὁ Μπαλαοό, ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς καλύβας του, εἶπε «ναί» μ'
 ἕνα κούνημα τῆς κεφαλῆς. “Ὁ δυστυχομένος ἔκανε μεγάλες προ-
 σπάθειες γιὰ νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς του, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ
 κάθε ἐκδήλωσῃ τῆς ἀπελπισίας του.

Γιὰτὶ ὁ φτωχὸς Μπαλαοό ἤξερε πολὺ καλῶ, ὅτι ὁ Κοριολιὸς εἶχε
 ὀθῆ, γιὰ νὰ πῶσῃ ἤξερε τὸν τὴ Μαγδαληνῆ. “Ὁ ἴδιος
 εἶχε καλέσει ἐκεῖ τὸν κύριό του, κατὰ διαταγὴν τῆς
 Μαγδαληνῆς εἶχε πᾶσι τὸ τηλεγράφημα σὸ τηλε-
 γραφεῖο τοῦ Σαιν-Μαρτέν. Καὶ τώρα ὁ κύριος εἶχε
 ὀθῆ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ θὰ ἔβρουε!

“Ἔτσι... Ἔτσι! Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅλα τέλειωσαν ὀρι-
 στικῶς!..

“Ἡ Μαγδαληνὴ ἔβρουε, γιὰ νὰ πῶσῃ νὰ συσταθῇ
 τὸν ἄντρα τῆς καὶ ὁ Μπαλαοό δὲ θὰ τὴν ξαναἰδῇ
 πιά!.. “Ὁ κύριος θὰ ξαναγυρίσῃ, χωρὶς ἄλλο μὰ ἡ
 Μαγδαληνὴ δὲ θὰ μποροῦσῃ νὰ γυρίσῃ, γιὰτὶ ὁ νό-
 μος τῶν ἀνθρώπων τὴ διατάζει ν' ἀκολουθεῖσῃ τὸν
 ἄντρα τῆς.

“Ἡ Μαγδαληνὴ ἔβρουε ὕστερ ἀπὸ τόσους τραγικούς
 ἀποκαριστικούς καὶ ἔκαμαν ὄχιος τοὺς ματινοὺς
 τῆς Σερτόν νὰ νομίσουν, ὅτι τρομερὴ ἡ θύελλα περ-
 νοῦσε ἀπὸ τὸ δάσος, ἀπὸ τὰ βουτὰ.”

“Ὁ Μπαλαοό ἔμεινε ἐλαμνόνους σὸ σπῆτικὸ του,
 στὰ ὕψη τῆς σπηλῆς. Ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὸ κεφάλι
 γερόμνο στὸ στήθος, σάν ἔξλιος ἀνθρωποκίθημος.

“Ἔμεινε ἔτσι ὡς τὴ στιγμή πού μορφοῦσε ἀκόμα ν' ἀ-
 κούῃ τὸ θόρυβο τῆς ἄμαζας, πού ἔπαιον νὰ Μαγ-
 δαληνῆ. “Ὑστερὰ μῆκε μὲς στὴν καλύβα του, ἔα-
 γλῶσθηκε σὸ κρεββάτι μὲ τὰ ξερὰ φύλλα, ἐκεῖ ὅπου
 ἦταν ἐσπασμένη ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἄρχισε νὰ χέσῃ
 ποταμούς δακρύων. Κι' ἔμεινε ἔτσι δύο μερόνυχτα
 σάν περσομένος.

Τὴν τρίτῃ μέρα, ὅταν ὁ Κοριολιὸς ξαναγύρισε
 πῦρε τὸν ἀνθρωποκίθημο πού εἶχε ἕνα ὕφος σάν τοῦ
 φθιέκοῦ.

Γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ ὁ Κοριολιὸς τὸν πῆρε μετ' ἑ-
 νου νὰ περπατήσουν μὲς σὸ δάσος. Καθὼς πῆγαι-
 ναν σιωπηλοί, σὸ μὴ στιγμή ὁ Μπαλαοό εἶπε:

— Ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ ἔβρουε ἀπὸ τὸ Παρισι, θέ-
 λησα νὰ τὴν ξαναδῶ ἀπὸ τὰ ἔξαιμα τοῦ μογανιοῦ
 καὶ τὸ καταφερᾷ! Μὰ ἔκε τοῦ ὁ ἄλλος ἤθελε νὰ μὲ
 σκοτώσῃ. Καὶ λυπᾶμαι τόσῃ πού δὲ μποροῦσε νὰ μὲ
 σκοτώσῃ! Ὁρα δὲ γυροῦσῃ καλύτερο παρὰ νὰ πεθᾷ-
 νο στὰ μέρη αὐτὰ, ὅπου ἀκούγα τὴ γλυκειὰ τῆς φο-
 νῆ νὰ μὲ προσκαλεῖ: «Μπαλαοό! Μπαλαοό!...» Ὁ
 Πάτρι-Πάλανγκ-Καίρινγκ εἶπε κακὸς καὶ θὰ μὲ κῆνῃ
 νὰ πεθάνω!

Τοῦ κάκω προσαποῦσε ὁ Κοριολιὸς νὰ τὸν πα-
 ρηγορήσῃ. Στὶς πέντε μῆρες ἔπρεσε σὸ κρεββάτι καὶ ὁ
 Κοριολιὸς ἐκατέλαβ; ὅτι δὲ θὰ ξαναγκωνόταν
 ἀπὸ μετ'!

“Ἐνα πρῶτ ξυπνάνους ἀπὸ τὴν νύκτῃ του ὁ ἀρρο-
 στος ἦδρε τὴ Ζοὴ καὶ τὴ Γεροντοῦθῃ σκυμένες ἀπὸ τὸ προκεφαλο του.
 “Ἡ π ρουσία τους δὲν τὸν ἐρέθισε, ὅπως θὰ τὸν ἐρέθιζε σὸ ἄλλες
 στιγμές “Ἐτῆσος συγχώρησῃ ἀπὸ τὴ Ζοὴ γιὰ ὄλο τὸ κακὸ πού

τῆς εἶχε κῆνῃ καὶ ἀπέθηκε στὰ χάρδια τῆς. Μι-
 λοῦσε μὲ μῖο ἀδελτικὴ καὶ ἡμερ φωνῆ, σάν
 κανένα παιδάκι πού σὸ λίγο θὰ πεθάνῃ.

“Ὁ Κοριολιὸς πού δὲ μποροῦσε νὰ ὑποκέρῃ
 ὄλη αὐτὴ τὴν ἀγάπῃ, ἔκρυψε ἕνα πρῶτ καὶ
 μορμουρίζεσε σὸ αὐτὸ τοῦ ἀρρῆστου τῆ λεχὴ
 πού ἦταν ἡ σπηλιὰ του:

— Μπαντάνγκ!..

Δὲ χρειαζόσῃμε περι-
 σότερο γιὰ νὰ γείνῃ τὸ
 θαῦμα. Τὰ μάτια τοῦ
 Μπαλαοό ἀστράψαν ἀπὸ
 εὐχαρίστηση, ἕνῃ ἀνα-
 πνεόντας μὲ ὄλη τὴ δύ-
 ναμὴ τοῦ στήθος του,
 ἐκοίταζε τὸν κύριό του.

“Ἡ Ζοὴ πού εἶχε σκε-
 φῆσῃ τὸ ἴδιο γιαιρικό, ῶ-
 τῆς:

— Θέλεις νὰ ξαναγυρί-

Πρὸς χάριν τῆς εἶχε σκοτώσει τὰ τρία τέρατα τοῦ δάσους!..

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΣΤΕΙΑ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μεναξὺ φίλων.

Σὲ βλέπω καὶ πονῶν, καὶ ῥοδοκόκκινον πιδυερὸν. Τι συμβαίνει;
— Ἐμοφὰ τὸ τοιγάρα ἔδω καὶ τρεῖς μῆνες.
— Ἐμοφὰς τὸ τοιγάρα; Αὐτὸ σημαίνει πᾶς ἔχεις μεγάλη θέλη-
σι καὶ ἐπιβολή.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω καθόλου... Ἐχεις ὄμως ἡ γυναῖκα μου!...

Πρὸ ὀλίγων ἔτων μερικοὶ περιηγηταὶ ποὺ δὲν εἶχαν ἰδιὴν, στα-
μάτησαν μὰ μέρα στον δρόμο κάποιον Ἀθηναῖο καὶ τὸν ρώτησαν.
— Πῶς εἶνε τὰ περιεργὰ ἔδω σὴν πόλι σας;
— Τὰ περιεργὰ γὰ τούς περιηγητὰς εἶνε τὰ ὄρατα. Γιὰ μὰς
τούς Ἀθηναίους εἶνε... οἱ περιηγητὰί!

Κάποια κυρία συναντᾷ στὸν δρόμο τὴν πρώτη ὑπηρετρία τῆς ἡ
ὀποία τῆς εἶχε ζητήσῃ αἰθῆσι καὶ ἔπειθῃ δὲν τῆς τὴν ἔδωκε ἐφυγε
ἀπὸ τὴν πληρῶσια τῆς.

— Λοιπὸν Ζαμπέτα, πέρνεσι τώρα καλὸν μισθὸ; τὴν ρωτᾷσι.

— Ὄχι, κυρία δουλεύω δωρεάν.

— Γιατί;

— Νά... παντρεύθηκα!...

Ἡ κ υ ρ ῖ α.— (ἄγρια). Δὲν μοῦ λῆς σὲ παρακαλῶ τί εἶσαι δὴ
μέσα κυρία ἡ ὑπηρετρία;
Ἡ κ α μ ρ ῖ ο α.— Ὑπηρετρία.

Ἡ κ υ ρ ῖ α.— Τότε γιατί λῆς «ουτομάτος»;

σῆς στὸ δάσο; τῆς παντάνῃ, Μπαλασοῦ;
— Ὄ!— εἶπε ἡ κ υ ρ ῖ ο α ἡ ἑνα πονεμίνο ἀναστεναγμὸ.— Πῶς θὰ
ἦθελα νὰ τὸ ξαναδῶ πρὶν πεθῶν!

— Ἐ, λοιπὸν ἐγὼ θὰ σὲ πᾶω ἐκεῖ!— εἶπε ὁ ἀγαθὸς Κοριολις.—
Θὰ φύγωμα ἀμέσως, Μπαλασοῦ.

— Ναι, ναι, ἄς φύγωμα! Ἄς πᾶμε μακριὰ ἀπὸ τὰ σκίτια τῶν
ἀνθρώπων! Ἄς γυρίσωμα στὸ δάσοσ μου!

Δὲν ἔφηχε καίριος γιὰ διαταγμὸς. Ἐκεῖ ἦσαν ἡ σωτηρία οὐ
μόνο γιὰ τὸ Μπαλασοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἴδιον τὸν Κοριολις. Γιατί ἡ
Ζωὴ εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ τὸ Κλαρομ φέρνοντας τὶς πὺ διασῶσαις
πληροφῶριες.

Ὁ κήρυξ Μανιὴ Ντελαφὸς εἶχε καὶ τὴ βεβαιότητα, ὅτι, οἱ ἀξι-
ωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες, ποὺ εἶχαν λάβῃ μέρος σὴν καταδίω-
ξί τῶν Βοστανῶν στὸ δάσο, εἶχαν σκοπεθῇ καὶ πληρωθῇ ἀπὸ τὸν
Μπαλασοῦ. Καὶ ἡ ἀστυνομία ἀναζητοῦσε τώρα τὸ δάσοκαλο καὶ τὸ
μαθητὴ του.

Κι' εἶσαι, ὁ Μπαλασοῦ, ὁ Κοριολις, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Γερτρούδη περ-
νατας κρηφὰ τὰ σύντορα ἐμπροσθίστεσαν μὴ νύχτα κι' ἔφυγαν
γιὰ τὸ δάσοσ τῆς Μπαντάνῃ.

ΕΠΙΔΟΧΟΣ

Ὁ Μπαλασοῦ σάθηξε τὴν ἡμέρα ποὺ ξαναεἶδε τοῦ, τέλους, δσον
εἶχε ζῆσῃ ἡ μητέρα του.

Ἄ! Παντι Πάλανγυ-Καίνγυ! Θὰ ξαναεἶδῶ ἄραγε ποτὲ
τοὺς γονεῖς μου;— ἔφρανα ἡ μόλις πατήσι μὲς τὸ δάσοσ.

Καὶ γι' ὅτινα ἐκατάλαξε δὲν εἶσαι τῶν οἱ φίλοι τῶν εἶχαν ἔξα-
ση. Ὡς, τόσο ἔσπεσε καλῶς μὲ τὶς ρίζας τῶν αἰωνόβιων δένδρων
καὶ μαζὶ μὲ τὸν Κοριολις, τῆ Γερτρούδη καὶ τῆ Ζωὴ περ-β ὶν
καιρὸ του σ' ἀγαπημένα ἔκείνα μέρη, μέσα σὲ μὰ ἀδιανομητῆ
γυλῆν. Ἡ Γερτρούδη πλέκει παντα τε κάλτσες, ὄχι ὄμως πιά
γιὰ τὸ Μπαλασοῦ, ὁ ὁποῖος τώρα, περπατᾷ ὄπως περπατοῦν εἶσαι
τοῦ οἱ ἀδελφοί.

Ἡ Ζωὴ ἦταν εὐτυχισμένη, γιατί γύρισε σὴ Ζωὴ τοῦ δάσοσ
ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε καὶ πρὸ πάντων γιατί δὲν ἦταν ἐπιχωρο-
μένη νὰ διαβάξῃ γεωγραφία. Ὁ Κοριολις ἐσυνείθετο σὴ γλώσσα
τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴ σκεψῃ του, μεταχειρίζεται
τὴ γλώσσα τῶν πιδύκω. Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος, δὲν εἶχε
πιά τὴν πνευματικὴ διαφῶσι, γιὰ νὰ καταλάβῃ οἱ αὐτῆ ἡ ὀπισ-
θοδρομῆσι, ποὺ ὄλο καὶ μεγάλωνε, ἦσαν γι' αὐτὸν ὁ σὰ μα τιμω-
ρία τοῦ ὄρατοῦ, γιατί ἐτόλμησε νὰ ἐναντιωθῇ σιούς νόμους τῆς
φυσῶς...

Μονὸ ὁ Μπαλασοῦ, ποὺ κάθε ἔξη μῆνας πῆγαινε σὴ Μπαταβία
γιὰ νὰ καιρῆν τὸ γραμματεῖ τῆς Μαγδαληνῆς, εἶχε διατηρῆσῃ τὸν
πολιτισμο που εἶχε ἀποκτήσῃ σὴν Ἐθρῶσι. Ἡ ἀνάμνησι τῆς
Μαγδαληνῆς πολε τὸν βοστανῶσι σ' αὐτό. Ζούσε πάντα ἐπιμωμέ-
νος τῆ μιμῆσῃ του κυρία ποὺ εἶχε τώρα δύο παιδάκια κι' ἔμεινε
παντῆ σὸ Κλαρομ.

Εἶπαμε ὅτι ὁ Μπαλασοῦ εἶχε διατηρῆσῃ μὲς τὸ δάσοσ τῆς
Μπαντάνῃ, ὄλο τὸν Ἐθρῶπαῖκο του πολιτισμὸ ἀλλὰ δὲν εἶδειν;
καμιά περῶσανε α γι αὐτό.

Καὶ εἶσαι οἱ κάτοικοι τοῦ δάσοσ, οἱ ὁποῖοι σιὰν-γιὰ εἶχαν ἀρ-
χίσι νὰ πληροῦσαν τὴν καινούργια
οἰκογένεια, ἀπῆγαιναν νὰ τὸν ἐπι-
σπεφῶν, ὁ Μπαλασοῦ τοὺς διηγῶσαν
εἶσαι ἱστορίας τῶν ἀνθρώπων, τελειώ-
νοντας μ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα:

— Τὰ ζῶα εἶνε ζῶα, οἱ θεοὶ εἶνε
θεοί! μα οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τίπο-
τα... ἡ ζωῆ εἶνε θεοὶ ἀποτυχημένοι...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Συμπόσιον Καφαλάων

Πρὸ ὀλίγων καιρῶν κρητέθη στὸ Παρίσι ἑνα συμπόσιον ἀπὸ
τὴν ὄρχη ἔως τὸ τέλος τῶ ὁποῖου καινεῖς ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμότας
δὲν ἔβγαλε μιλιὰ! Αὐτὸ θὰ σὰς φωνῇ βέβαια παραξένο...

Τὸ πρῶμα ἐντούτοις εἶσαι ἀπλοῦστατοι: Τὸ συμπόσιον εἶδεδενο
ἀπὸ τὸ «Συνῆδριον τῶν... Καφαλάων Ἀθλητῶν τῆς Γαλλίας», παρε-
κάθησαν δὲ σ' αὐτὸ ἄνω τῶν διακοσιῶν μελῶν τοῦ Συνεδρίου κη-
εὶ καὶ ἀντιπρόσωποι διαφόρων χωματίων καφαλάων ἔνδεκα
ἄλλων ἔθνῶν.

Σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφήν ποὺ δίνει ἑνα γαλλικὸ περιοδικὸ
τὸ συμπόσιον αὐτό, ἔν καὶ σιωπηλῶ, διεξήχθη ἔν τοῦτοις... ἐν
ἀδιακρίτῳ εὐθυμίῳ! Οἱ βουβοὶ καλοσμέντοι ἦσαν καὶ ἔφαγον μὲ
πολύ κέφι. Ἡ δὲ φλωαρία ποὺ ἐκίμασ' ἐπὶ σὴν ὄψη σὸ συμπόσιον,
ἀνεκταστῆσθῃ ἔδω μὲ τοιγυρίσματα κητηριῶν καὶ ποδοκροτήματα.

Τὸ πῶ νόστιμο ὄπως ἀπ' ὄλα εἶσαι ὁ λόγος ποῦ... ἐξεφώνησε
σὸ τέλος τοῦ συμπόσιου ὁ πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου. Ὁ λόγος αὐ-
τέσ, καθὼς; θὰ ἐνοήσῃται, δὲν «ἐξερωνήθη» μὲ τὸ στόμα,
ἀλλὰ μὲ... νοήματα! Στὸ σημεῖον ἔμας αὐτοῦ, ἀξίζει νὰ πα-
ραθέσωμα κι' ἑνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν σχετικὴ περιγραφή τοῦ
γα λιανῶ περιόχου:

«... Στὰ ἐπιδόρμια, ὁ κ. Γκαστὸν Βαλιὰ ἐξεφώνησε τὸν λόγον
τὸ ὄμοιος ἐπεκάλει τὴν προσωπὴ ὄλων. Ἐπί μισῷ ὄρω, τὸ «καροτη-
ριον» ἐκρίματο κρηλικιτικῶς ἀπὸ τὰ... ἰθὺλαττα χριε τοῦ κρηροσι...
Ἐν γένει, ὁ λόγος του, ἐκαρακτηρίσθη ὡς ἡ πῶ ἔθρλωτος... παντομίμα
ποὺ μορφεῖται νὰ φαντασθῇ κανεσ... Καὶ οἱ καλοσμένοι ἔφυγαν κητηρο-
σιασμένοι...»

Παράξενες ἐνομοσιεὶς ἐπαύλων

Σὲ κάποιον Παρισινὸν περιοδικὸν, δημοσιεύεται τελευταίως μὲ
κρηδοτοῦσθῃ στατιστικῇ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς γνωσετοῦσους γάλλους
χρονογράφους; εἶχε ὑπομονὴ νὰ σραφῆσῃ τὶς πὺς περιεργὲς ἐνομο-
σιεὶς, ἐξῆρχικῶν ἐπαύλων ποὺ εἶχαν νάπανησῃ σιὰς διάφορας ἐκδο-
μας τοῦ... Τώρα, ποὺ μὲ τὸ πληρησῆμα τῆς ἀνοήσεσ, πολλοὶ ἄθη-
ναῖοι σχεδίζουσι νὰ κτίσωσι βίλλας σὴ Φάληρα καὶ σὴν Κη-
φισαί, ἐπιμῶσμε ὅτι θὰ ἦσαν ἀρκετὰ ἐπιμωρο νὰ θέσωμα σὴ
διαθέσῃ τοὺς κρημῖας ἀπὸ τῆς ἐνομοσιεὶς αὐτέσ. Δὲν ἔχουσι, λοιπὸν,
παρὰ νὰ διαλέξουσι:

Καὶ κρητῆ κρητῆ, σ' ἑνα προόσπεσι τῶν Παρισίων ὑλάριε μὲ
βίλλα ποὺ ἐνομαζέται... «Τὸς φάγαμα»... Ἡ βίλλα αὐτῆ ἐκρίσθη
πρὸ ὀλίγων ἔτων ἀπὸ ἑνα γάλλο σενταξοχῶ ἀξιωματικὸ, κηλαιὸ
πολε...ιστῆ, ὁ ὁποῖος φεῖ εἶσαι, δὲν ἔνοσται νὰ κρημονήσῃ τὴν ἐπι-
τῆ γιὰ τὴν κη...τρηδου του ἐκβρῶσ τοῦ Ἐθρῶπαῖκου πολέου... Μὴ
νομῶσμε δὲ πῶς κρημῖαισι πρησι μωνεῖσι ἀγρίου καὶ βλοσυροῦ ὀ-
περκαρῖσι τὸν σπαθοφόρον. Ὁ ἰδιοκνήτης τῆς ἐκπαιδεσ «Τὸς
φάγαμα», εἶνε ἑνας εἰρηνικῶτατος; κρηνητῶρη, ποὺ ἀποτραβήχθηκε
σὴ βίλλα του μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του, καὶ ποὺ περναῖαι τὸν και-
ρὸ του περικοποῦσμεν τὸν κρηπο του...

Σημνητικῶσθῃ ἔξ ἄλλου ἐπιγραφῆν φέρεται μὲ βίλλα ποὺ βρῶ-
σεται σὴν ἔθρην Δα ν-Σωβῆσθῃ. Ἡ βίλλα αὐτῆ ἐνομαζέται, ἀ-
πλοῦστα: «Τελοςπᾶντων μ' ἐνοχλήσμε!» Κατοικεῖται δὲ ἀπὸ
δύο γεροντάκια, τὰ ὁποῖα, ἔτιρε ἀπὸ πολλῶσι κηουσι καὶ χίλιεσ
δύο σιερῶσι, οἰκονομῶντας ὡς καὶ ἀπὸ τὴν κρηφῆ τοὺς ἀκρη,
κατῶρθουσι νὰ σσηκνητῶσμεν πεντάρα-πεντάρα τὲ ποσὸν ποὺ
κρημῶσαν γιὰ τὸ κρηποσ...

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσωμα: Δὲ ἀλλεσ ἐπαύλεσ ποὺ βρῶσκονται
σὴ περιχῶρα κι' αὐτέσ τοὺ Παρισίου, ἐνομαζέται μετρησοφονέ-
σται, ἡ μῆ μὲν «Μὸς ἀρκεῖ» καὶ ἡ ἄλλη «Ἐ, τί νὰ γῆρῃ!...»

Πῶς ἐγράφῃ τὸ «Κεβὸ βάντις»

Σὲ μῆα συνεντεύξῃ ποὺ ἔδωκε λίγες μέρεσ; πρὸ τοῦ θανάτου τ.σ
ὁ Ἐθρῶκος Σιέγκμῆσις σ' ἑνα γάλλο δημοσιογράφῳ διηγῆθηκε, τὸ
ἔξῃς ἀνεκῶστο σχετικῶσ μὲ τὸ παγκοσμῖος γνωστὸ μεμιοτηρημῆ
του «Κεβὸ βάντις».

— Ἐξέρεσε εὖ, ποὺ ἦθεθε ἡ κρητῆ ἰδέα γιὰ νὰ γράψῃ τὸ ἔργο
μου αὐτό; Ἀκλουσάται; Πρὶν ἄλλο κρημῖα χρόνια, κάθε βραῦον,
πρὶν κημῆθῷ, σσηνηθῆσῃ νὰ διαβρῶξῃ ἀρχαίους λατινούς σσηγρῶσις.

Ἡ Ρωμαῖκη ἱστορία μ' ἐνοχλῶσε τόσο ἀπὸ καθαροῦ ἱστορι-
κῆ ἀπόψεσι, ὄσο καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς. Κι' εἶσαι, σὴ 1894, ἐ-
κπεκρητῆκα τὴ Ρωμῆ, καὶ εἶσαι τὸν μικρὸν ναῖκρο ποὺ φέρει τὴν
ἐπιγραφή «Κεβὸ βάντις», ἐνεπνεῶσθην ξαφνικὰ ὄλο τον υἶθο τοῦ
σομανῆζου μου...

Ὅταν ἀρῶσθησῃ, ὁ Σιέγκμῆσις ἀποτραβήχθηκε ἀσ μὴν Ἐλ-
βετικῆ ἔθρῃ. Ὁ Ἐνοδοχος του θέλωσται νὰ τὸν κηλοκνησῃ, φραθε
ἔταν παπαγαλλο τον ὁποῖο εἶχε νὰ ἐκαναλαμῆσῃε διακῶσις τὶς λέ-
ξεισ «Κεβὸ βάντις». Ὁ Σιέγκμῆσις ὄμως, ὄπως κρηδοθεσ, ἐκρηνητῶσαν
τομωρεσ ὅταν ἀκουεσ τὸ πηυλὶ νὰ
ἐξερωνῆζῃ τον πηυλο τοῦ μηστο-
ρημῖου του. Κάποιο δὲ ποὺ ἔνας
ἐκίλοσ του τὸν ἐρώτησε τὸν λιγο, ἐ-
πῆνησε:

— Βοῦ ἀδελφεῖ! Τί θέλεισ αὐτὸ
τὸ πηυλὶ νὰ μοῦ λέρῃ διακῶ-
κῶ. «Κεβὸ βάντις». Ἀποτυχῶσ ἔθρῳ
πολλὸ καλὸ... ποὺ σπῆσῃσ!... Στὸν
ἄλλο Κεσρομ!...

